

ALSÓLENDVAI HIRADÓ

Előfizetési ára:

Egész evre 8 K
Fél evre 4 .
Negyed evre 2 .
Egyes szám ára 20 fillér.

Felelős szerkesztő:

OSZESZLY M. VICTOR.

Laptulajdonos és kiadó:

BALKÁNYI ERNŐ.

Telefonszám: 13.

Szerkesztőség és kiadóhivatal: Balkányi Ernő könyvkereskedésében Alsólendván.

MEGJELENIK MINDEN VASÁRNAP.

A nyitlér sora egy korona.

A tüdővész: sok. A pénz: kevés.

Alsólendva, május 16.

Napról-napra itt járnak köztünk sápadt, beesett arccal. Mellük horpadt, hátuk görnyedt; szemük tündöklő lázesillogása mutatja az emésztő lángot, amely testüket sorvasztja. S amíg úszkösödő tüdejük roncsait véres csafatokban köpködik, arcukra a reménység, vagy a kétségbeesett lemondás halálrészakat rajzol. A számuk légió. És hullnak mellőlünk napról-napra. Mint ősszel a legyek.

Minden országban, ahol az államot alkotó polgárok egészségére, testi épségére adnak valamit, igen messzemenni intézkedések történnek, hogy a tüdővészből még meg nem betegedettek a fertőzéstől megóvassanak. Mert a tüdővész ellen lehet eredményesen védekezni. És e védekezés Angolországban, Németországban eredménnyel is járt. A tüdővészből elhalálozottak százalékszámát sikerült mélyen lezorítani.

Magyarországon is van tüdővészellenes védekezés. Sőt Zalamegyében is van. De csak úgy magyar módra; zalai módra. Ahelyett, hogy az államhatalom szervezné meg a tüdővészellenes mozgalmat, ahelyett, hogy a legmesszebbmenő pénzáldozattal támogatná azokat, akik e téren tenni akarnak valamit: a mozgalmat teljesen társadalmi utra tereli s magára hagyja, pénz híján sorvadni hagyja azt az egyébként is vérszegény mozgalmat, amely nálunk észlelhető.

dalmi utra tereli s magára hagyja, pénz híján sorvadni hagyja azt az egyébként is vérszegény mozgalmat, amely nálunk észlelhető.

A zalamegyei tüdővészellenes egyesület is — bármilyen nemesek legyenek is egyébként az intenciók — mindjárt a megalkulás után pár hónappal a posványosodás útjára jutott. Mert tüdővészelleni védekezést pénz, sok pénz nélkül még csak elképzelni sem lehet. A mi társadalmunk azonban az ő igazán szegény mivoltában nem tud e célra nagyobb pénzáldozatot hozni. A nagy, szinte elviselhetetlen terhek miatt nem veheti magára annak a kötelezettségnek a teljesítését, amely eminenter állami feladat és kötelesség volna. Pénz híján pedig csak mosolyogni való, hiu erőlködés minden olyan kísérlet, amely a tüdővésznek akar hadat üzeni.

Nem hisszük, hogy maguk a zalai tüdővészellenesek vezetői is komolyan hinnék, hogy előkelő, ugynevezett zártkörű, diszelnökös, diszvédnökös elitmultságokkal lehet valamit lendíteni a tüdővészellenes mozgalmon. Pláne olyan multságokkal, amelynek kiadásai a bevétel, a jövedelem nagyrészét fölemészti.

Pedig ilyen multság rendezésénél egyéb itt Zalában a tüdővész ellen semmi sem történt, holott tudva van, hogy alig van az országban még egy vármegye, ahol annyi a tüdővész, mint Zalában. Pezsgőspoharakkal, hangzatos tósztokkal nem lehet

megszüntetni ezt az eminenter társadalmi, a tömegnyomorból és a kulturátlanságból táplálkozó betegséget.

De ha már a szükséges sanatoriumok, üdülő és elkülönítő helyek felállításához nincs is anyagi tehetségünk, ha számtalan mesterségesen, vagy természet szerűleg elbénk gördített akadályt az utból elhárítani nem is tudunk: még mindig nagyon sok eszköz áll rendelkezésünkre, amelyet a tüdővészellenes liga kiaknázatlanul hagy s amely eszközök egy eljövendő, pénzzel dolgozó tüdővészellenes mozgalom alapjait volnának hivatva megteremteti.

Ilyen eszköz volna pl. a zalai falvak népének a rendszeres felvilágosítása. Miért nem szervez a zalai liga ugynevezett repülőosztályt, amely faluról-falura járva felvilágosítaná népünket, utbaigazítást adna a megbetegedetteknek, osztályozná, megszámlálna a beteget s óva figyelmeztetné az egészségeseket? Ez a legkevesebb, amit a zalai ligától — ha komolyan tenni akar valamit — elvárhatunk. Addig, amíg a mozgalom ilyen irányban nem szervezkedik, komoly munkát tőle nem is várhatunk.

Mert ha csak rosszul sikerült elitbálók rendezésében merül ki minden tevékenysége, akkor ez a mozgalom jó lesz esetleg arra, hogy egynéhány ambiciózus embernek királyi tanácsosságot vagy egyéb ordókat hozzon, arra azonban nem lesz jó, hogy egyetlen egy zalai embert a tüdővészről megóvjon, vagy megmentsen!

Éjjel.

Odakünn gyalázatos idő van. Nehéz cseppekben hull alá az ólmos eső, mely nagyokat koppanva csapódik a földre. A szél végig-végig szalad az utcákon, azután elpihen, mintha új erőt akarna gyűjteni a következő rohamra.

Nem is csoda, ha az álom tündére hamarosan visszarápognak az égbe és a kis csöppség, Baracsi Ödön bankhivatalnok fiacskája nem tud aludni. Egy ideig csak halkán gütyög, azután felsír. Édesanyja felriad, a gyerek ágyacskájához siet, felveszi és úgy abajgatja, csicsijgatja. Aggódo tekintete odatéved a másik ágyra, fél, hogy a gyermek fölébreszti a férjét.

Az éjjeli méces fellobbanó lángjánál ekkor észreveszi, hogy az ágy üres.
— Szegény férjem, még mindig dolgozik. Persze most van a mérlegzárás. De éjjel mégse kelene oly sokáig fennmaradnia.

A másik szobából vékony sávban szűrődik ki a világosság.

Az asszony elaltatja gyermekét és halkán kinyitja a szoba ajtaját. Férje csakugyan ott szorgoskodott az íróasztal mellett, amelynek minden fiúja ki volt huzva. A padlón, a székeken irományok hevertek összegyűrve, összetépvé. A férfi éppen levelet irt, a nő csendesen ráborult:

— Édesem, már későn van . . .
— Ki az? Mi . . . te vagy! Hogy megijesztettél! Minek zavarsz? Tudod, hogy sok a dolgom!
— Nem kell mindent elvégezned, hiszen holnap is van nap! Azt gondoltam, úgy elmerül-

tél, hogy nem is veszed észre, az óra mutatója mennyire előresietett már . . .

— De igen . . . igen . . . menj csak aludni . . . mindjárt jövök . . . De menj hát már . . .

— A megfeszített munka izgatottá tesz . . .

— Különösen ha zavarnak.

— Oly sápadt vagy, pihened kellene.

— Hagyj magamra, ha mondom. Sopánkodol, hogy mily soká ébren vagyok, mégis tartóztat . . .

A nő megcsóválta fejét és visszafordult, hogy a hálószobába térjen. Ekkor az egyik széken férjének kis utazótáskáját vette észre. Néhány irat és néhány fehérnemű volt beledobva.

— Mi ez? Te utazni akarsz?

— Dehogy is akarok! Hiszen akkor csak szoltam volna! Most meg már gyanúsítasz?

— Gyanúsítalak? Oh dehogy! Csak kérdezek, mert a táska a kamrában szokott lenni. De lám, az utibundád is itt van! Ödön, mit titkolsz előttem?

— Bolond beszéd! Semmit! — felelé ingerülten a férj.

— De igen! Ez a rendtelenség, zavarod, ezek a készülődések . . . Te el akartál utazni. De igen! És pedig lopva, titokban az éjjel! Ödön, az Isten szent szerelmére! . . . fagyos hidegség borzongat, a szivemet vasmarokkal szorítja valami . . . Beszélj kérlek, beszélj!

S aztán odarohant az íróasztalhoz s mielőtt férje megakadályozhatta volna, felkapta a levelet, amely ott feküdt.

— Nekem szól! — sikoltá a nő kétségbeesve, — tehát igaz! Igaz!

Aztán zokogva borult férje vállára.

— Édes, édes Ödön! miért nem tárod fel előttem szivedet? Valami baj fenyeget, hogy ki akarsz térni előle? Milyen vesz ólálkodik körülöttünk? Honnan tör reánk? Ember, ne más szótlanul, némán, hanem beszélj! Ödön, én vagyok itt, a feleséged, hiteztársad, jogom van tőled követelni, hogy mindent megmondj! Nézd, már nem sirok! Szemeim szárazak, erős vagyok, beszélhetsz . . .

A férfi tétova tekintettel nézte a vergődő asszonyt.

— Mit gyötröd magad? Nos igen, holnap reggel hivatalos ügyben el akartam utazni. Korán reggel kell indulnom, nem lett volna időm bucsuzni. Hogy tehát ne nyugtalanodjál, levélben, igen levélben akartam tudtadra adni. No igen. Ez az egész. Persze, hogy ennyi . . .

— Nem hiszem! — kiáltá szenvedélyesen a nő. — Érzem, hogy nem a valót mondtad!

Megragadta a férfi kezét.

— Nézz a szemembe! Ismételd, hogy gyötrelmeim hiábavalók . . .

A férfi kirántotta kezét és szinte durván rivallt az asszonyra:

— Ne faggass! Hagyj magamra!

Hangja tompa volt, nehezen és szakgatottan, hörögve beszélt, homlokára kiült a meggyötört szív könnyje; a verjejték.

De a feleség nem engedett.

— Nem megyek. Ha kiversz bottal, visszajövök. Ha kizársz, betöröm az ajtót. Ha csak egy tapodtat teszel, árnyéknak szegődöm. Tudni akarom a valót.

Az üzleti versenyről.

Az üzletvezetéshez szükséges tevékenység fokmérője a — verseny. Ha egy kereskedőnek versenytársa, konkurenciája nincsen, nem fog üzletével annyira törődni és teljes tudását nem használja fel üzlete vezetéséhez; ellenben versenytársa van, akkor, hogy magának előnyt szerezzen, fel kell használnia mindazon eszközöket és anyagokat, melyek képessé teszik őt arra, hogy versenytársát megelőzze, felülmulja.

A verseny ösztönzi a kereskedőt arra, hogy a közönség izlését, igényeit ennél jobban kielégítse s cikkeinek minél nagyobb kelendőséget biztosítson. Viszont a közönség nincs kitéve egy kereskedő önkénykedésének, mert a verseny megővja attól, hogy a kereskedő a tisztességes haszon határain túl nyereszkedjék rajta. Közvetve pedig a termelőt is a szükségletkielégítés ennél tökéletesebb és művésziesség módjainak kiszélesítésére bírja. — A verseny tehát mind az árakra, mind a termelésre gyakorolt hatásánál fogva a haladás és a kereskedelmi fejlődés legfontosabb tényezője.

Vannak esetek, midőn a kereskedők egymás között nem a haladás szempontjának megfelelő módon versenyznek, vagyis nagyon gyakori esetben nem arra irányul a versenyző felek tevékenysége, hogy árakban olcsóbbat, minőségben jobbat tudjanak adni, hanem vagy a fogyasztó közönség hiszékenységének, tájékozatlanságának kizsákmányolására, vagy egymás romlására, tönkre juttatására dolgoznak. Ez a tisztességtelen verseny.

A külföld nagyobb kereskedelmi államaiban a versenyt törvények szabályozzák. Nálunk — sajnos — még ilyen törvények nincsenek, csak egyes rendeletek és törvényszakaszok, melyek a tisztességtelen verseny meggátolására csak akkor alkalmasak, ha az arra hivott hatóságok ellenőrzik és megfelelően alkalmazzák.

Van 1893-ból egy törvénycikkünk (34. t. c.), mely az eredeti csomagolásban forgalomba kerülő áruk súly és minőségbeli pontos megjelöléséről, az Ipartörvény 58. §-a és a K. T. 21. és 24. §-ai a hamis árujelzés, cégbitorlás, nemlétező oklevelek, kitüntetések jogtalan használatáról, az Ipartörvény 51. §-a a közönséget megtévesztő hirdetésekről, az 1883. évi XVIII. t.-c. a magyar szent korona használatáról intézkedik; az udvari szállítói címek használhatóságát pedig speciális

rendeletek szabályozzák. Az árujelzés utánzási tilalom a védőjegyek oltalmáról szóló 1890. évi II. és az 1895. évi XLI. tc.-ben van szabályozva. Ez az utóbbi tc. 4. §-a még a be nem jegyzett árujelzést is védelembe részesíti.

A versenytárs öcsárlása, üzleti hírnevének, vagy hitelének kisebbitése (hamis információ), ha ez az illetőt közmegvetésnek teszi ki, vagy neki anyagi kárt okoz: rágalmozást képez s a Büntető Törvény XVII. fejezete szerint büntetettetik.

A tisztességtelen versenyből kifolyólag ismétlenül előfordult visszaélések szabályozására és megbüntetésére a kereskedelemügyi miniszterium 1899-ben egy törvénytervezetet adott az összes kereskedő körök elé megvitatás céljából. E tervezetet 1890-ben a bíraltók és javaslatok alapján tizenhat szakaszban kidolgozták. E törvény kiterjeszkedik az egységes jogelvek alapján a verseny minden elfajulására és kinövésére, szóval a tisztességtelen verseny minden formájára. Ezen törvény szerint az a kereskedő, a ki versenytársának a tizenhat szakasz bármelyikébe ütköző módon kárt okoz, a kárterítésen felül még — az erkölcsi és anyagi kár nagyságához képest — hathónapig terjedhető fogházi- és 4000 koronáig terjedhető pénzbüntetéssel lenne sújtható.

Az eddig elmondottakból látjuk, hogy üzletet szakszerűen vezetni nem könnyű dolog és hogy a kereskedőnek, ha magát a bukás lehetőségének kitenni nem akarja, igen nagy körültekintéssel, tisztességgel párosult leleményességgel és szaktudással kell rendelkeznie. S minthogy a kereskedő a közönség és a hitelezők bizalmából és arra építve reuzálhat, kell, hogy feltétlen megbízhatóságával ennek meg is feleljen.

Saját maga iránti kötelességnek tartsa tehát minden kereskedő azt, hogy mindenről, ami tökéletében, üzletében változást idézett elő, amivel hitelezői nála érdekelve vannak, pontosan feljegyezze és tartsa nyilván, mert részben e feljegyzések az üzletvitel irányító eszközei is lehetnek, részben pedig törvényes követelmények.

VLAY IMRE.

1848 eredeti angol, francia és amerikai toalettmódtól közöl a **BUDAPESTI BAZÁR** egy évfolyamában. Elfelirásai ára: **negyedröve 2 korona 50 fillér.** Ingyen mutatványszámot küld a „**Budapesti Bazár**“ kiadóhivatala Budapest, VIII. Baross-utca 22. (Budapesti Bazár-ház.)

Egyről-másról.

Katonaszökevények. — A boldogok városa.

Somogy megyében ötszáz katonakötelesséről állapították meg, hogy megküldött a veradók lerovása elől. Ez a megállapítás a hatvanhárom vármegye közül egyelőre csak egyből érkezik, de a statisztika, amelynek erre vonatkozó adatai csak ritkán kerülnek nyilvánosságra, az egész ország területére vonatkozólag bizonyára ötven-száz ötszáz katonaszökevényről is tud. Ez a horribilis szám nemcsak megdöbbeníti, de gondolkodába is ejti az embert. Vajjon oly terhes és elviselhetetlen-e az a katonai szolgálat, hogy érdemes kockázatni érte az önkéntes életfogytiglani száműzetést? Avagy más okok készítik e vakmerő lépésre azokat, akik katonasor előtt állanak?

Nyugodt lélekkel, halálbiztosan meg lehet mondani, hogy ezeket a katonaszökevényeket tulajdonképpen nem a sulyos szágálattól való félelem kergeti Amerikába. A magyar fú, még ha akár milyen vézna is, nem ijed meg egyhamar a maga árnyékától, még kevésbbé a katonasortól, ahol elvégre olyan gyönyörök is kínálkoznak, amiknek értéke a falusi legendákban túlfutott népszerű.

De ugy áll a dolog, hogy a lakosság 80 — 90 százalékanak van csak biztos megélhetése, a többiek valóban nem csinálhatnak egyebet, mint hogy kivándorolnak Amerikába, vagy akárhová, ahol munkájuk gyümölcsöként nem a nyomor és az éhezés, hanem a lassu gyarapodás jut osztályrészülük. Ezen már siránkozni sem szabad, annyira tény, hogy nem siránkozással, hanem cél-tudatos, okos és körültekintő gazdasági politikával lehetné csak változtatni rajta. S ha tényleg így áll a dolog, lehet-e megütöközi azon, ha az a népölöség, amelynek amugy is más országnak kellene megkeresnie a kényerét, már a katonasor előtt erőszakosan elszakítja magát az anyarszöktől? S szabad-e zokon venni ezektől, hogy nem hajlandók vérádoztara annak a szülőhazának, amely megtagadja tőlük a mindennapi kényeret?

Minél jobb és minél több kenyérkereső alkalmat kell teremteni a népnek, hogy ellenállhatatlanul érezze a hazai rög vonzó erejét. Egész-szecs gazdasági viszonyok között csak elenyészőn kevés katonakötelessnek jutna eszébe, hogy megkockáztassa a szökéssel járó horribilis kockázatokat. De amig csak szenvedni kell a hazáért, ám megélni még nyomorultul sem lehet benne, ne csodálkozzunk rajta, hogy folyton emelkedik a hadköteles és nemhadköteles kivándorlók száma.

* * *

Hamarjában aligha tudnánk találni még egy olyan várost széles e hazában, ahol ugy nyákló nélkül magára volna hagyatva az az ugynevezett szellemi életet élő embertársadalom, mint éppen Alsólendvát. Az emberek olyan furcsa alakulatokban csoportosulnak, hogy szinte önkéntelenül azt kérdi a megfigyelő: hát tulajdonképpen nincs is szellemi társalgás, szellemi érintkezés az emberek között és csupán csak ügyletek lebonyolítása a lendvai ember egész élete?

Egyfelől azt látjuk, hogy van 3—4 társas-egylet városunkban, mindegyik kong az őrészség-től. Találhatunk aztán egy-két asztaltársaságot a kávéházakban és vendéglőkben, amelyek összeállításából látni azonnal, hogy vagy egy pártköz tartoznak, vagy pedig csak ügy-összeszöktak, de bizony napról-napra ha csak kártyával nem, egyébbel nem igen tudnak szórakozni, legfeljebb ha egy kis jó meleg, vagy frissen felmelegített pletyka teszi figyelmessé az így összeverődött különféle gondolkozású, különféle intelligenciájú, de hasonló érdekű embereket.

A szellemi táplálékra szoruló ember való-sággal éhenhalhat városunk falai között, hacsak félre nem vonul és olvasással nem tölti az idejét. De a mi „modern“ címre aspiráló városunkban nemcsak hogy kultúrát nem lehet csinálni, de olyan szegények vagyunk, hogy illi igazán még vezetők sincsenek, még szellemi tekintélyeink sincsenek. Ahol minden ember önmagát tartja legműveltebbnek, legokosabbnak, ahol egészen társadalmi életlél még csak beszélni sem lehet, ott adjunk fel minden reményt, hogy a viszonyok belátható időn belül megváltozzanak.

Az egyiknek a származása, másiknak a vagyona kevés, a harmadik nem szimpatikus, a negyedikben más hiba van, de hiba és csak hiba

— Igen? Tudni akard? A valót? Hát jó! Tudd meg! — és a férfi vonagló ajkain szárazon kuszott elő egy kinos nevetés. — Nos igen, szöknő akartam, mert... sikkasztottam.

— Jézusom!
— Hozzányultam a bank pénzéhez. Eddig tudtam titkolni, takargatni a hiányt, holnap minden kiderülhet. El akartam menekülni valahová idegenbe, hol nem ismernek, hol dolgozhattam volna tovább érte, érettek... A nagyvilágnak meghaltam volna. Meglették volna ruháimat valamelyik viz partján... Régen szolgálom a bankot, az összegem nem oly nagy, reátok és réam való tekintettel, a te esdeklő szavaidra talán hallgat-tak volna...

— Sikkasztottál...
— Kelltet! Te is beteg voltál... néha játszottam is.
— Te?
— Persze, nem tudtad... Hiszen csak ritkán történt. De üldözötti a balsors, mindig vesztetem Az uszorkakölcsön roppant szaporodik és hizik, mint a falánk kigyó... Igen, így van... vesztettem is és az uszora... Szöknőm kell! De neked mindig küldök annyit, hogy élhess...
— Velem ne törődj! De te... börtönbe kerülnél... Nem, nem! Menekülj! Gyorsan, gyorsan! Vidd az irományokat... Megvan minden? Hamar, hamar! Te eltűrsz, meghalsz... én meggyászolok... Siess! Én majd odaborulok az igazgató elé és megkérem, ne jelentsen fel...

Dolgozni fogunk... te is, én is, és megtérítjük a kárt... Eladok mindent... Menekülj! Siess!

És az asszony lázas gyorsasággal férjére dobta a kabátot, az irományokat belegyömöszölte a táskába...
— Kell még valami? Mindent kiszedtél a fiókodból?...

Odarohant az asztalhoz és felkapott egy csomagot. Egy kis levélke esett ki belőle. Illos, lilaszínű Az asszony utánanyult. Szeme megakadt egy szón. Csak néhány szó volt benne, ennyi:
„Ha már miattam vétkezél, vedd megyc.
Csókol Vilma.“

Az asszony megdermedve állt egy pillanatil, majd felkapta az asztalon fekvő csomagot és a férje arcába vágta.
— Gazember, hitvány! — kiáltá és azután ugy, ahogy volt, kirohant a sötét, hideg éjszakába.

A kapun éppen akkor jött be valaki Az asszony félrelökte és kiszaladt az utcára, a hol egy rendőr járt behuzott nyakkal fel s alá. Hozzá-futott.
— Segítség! Jöjjön... jöjjön kérem... be-törték a lakásomra... a tolvaj még ott van... siessen, mert szöknő akar...

A rendőr sietve követte az asszonyt fel a lakásba. A férj még ott volt.
... A nyitott ajtónak besivított a szél. Egy rosszul zárt ablakot vad erővel csapott a falhoz; az üveg szertörtve, csörömpölve esett a földre...

van nálunk mindenben. Itt diesérni valakit csak egy hétig szoktak, amíg ki nem ismerik, s már 1—2 hét múlva csak a hibáit ismerik, a jó tulajdonságait nem is emlegetik. Minél távolabbról jön valaki hozzánk és minél kevésbé ismerjük a múltját, annál nagyobb a tekintélye, az értéke. És csak a messziről jöttöknek van respektusuk.

Ha társadalmi csoportosulásunk — vallási, politikai, gazdasági érdek vagy önérdék szempontjából minden lelki szükségletek kielégítésének vágya hijján, csupán csak a hétköznapi tennivalók elvégzése és minden idealisztikus szellemi szükségletek mellőzésével — továbbra is ezeken a balkáni nyomdokokon halad, akkor nem sokára úgy fogják Lendvát emlegetni, mint a szellemtelenek, a lelki szegények, tehát a — *boldogok* városát.

Az alsólendvai adóügyi jegyzői állás.

A vármegye jóváhagyta a város határozatát.

— Saját tudósítónktól. —

A héten Zalaegerszegen tartott vármegyei közgyűlés foglalkozott Alsólendva nagyközség ama határozatával, melyben városunk képviselőtestülete kimondotta, hogy a jelenlegi városi aljegyzői állást önálló hatáskörrel bíró adóügyi jegyzői állással szervezi át.

Mint tudvalevő, az új állás szervezéséhez a kormány évi 600 kor. segélyt ad s így ez az állás egy fillérel sem kerül többre Alsólendvának, mint az eddigi aljegyzői állás.

Alsólendva e határozatát kedden tárgyalta a megyegyűlés s a határozatot *egyhangulag jóváhagyta*. — A vármegyei jóváhagyás után, mint értesülünk, Székely Emil járási fősolgabíró a legrövidebb időn belül ki fogja tűzni a választást az új állásra s néhány hét múlva már nem aljegyző, hanem adóügyi jegyző működik a város-házán.

Rémdráma Sormáson.

Tíz hónap után kiderült gyilkosság.

— Saját tudósítónktól. —

Borzalmas bűnténynek jöttek nyomára a minap a zalamegyei Sormás községben. Rádi József jómódú bakónaki legény mintegy tizenöt esztendővel ezelőtt feleségül vette egy sormási eladósodott gazdának, Gál Istváné a leányát. Rádi mindjárt az esküvő után négyezer koronát adott át az apósának, hogy ennek fejében Gál a birtokát irassa az ő nevére. Ez meg is történt s Rádi gazdázkodni kezdett a birtokon. Egyszerre azonban meggondolta magát, az apósa gondjaira bízta a birtokot és kiköltözött Amerikába, ahova rövidesen követte a felesége és a kistia is. Az asszony Amerikában összeismerkedett egy Németh Ferenc nevű magyar legénnyel, akivel szerelmi viszonyt kezdett. Egy nap (ez tavaly történt) Rádiné visszazökött Némethel Magyarországba s Sormáson, Gálék házában telepedtek meg.

Az öreg Gálnak és feleségének nem volt kifogása az új ellen, mert Némethnek volt egy kis megtakarított pénze, csak azon törték a fejüket, hogy mi módon irathatnak újból Gál nevére a birtokot. Egy alkalommal aztán Gál egy idegen férfi társaságában felkereste az egyik nagykanizsai ügyvédet, kinek az idegen ugy mutakozott be, mintha ő lenne Rádi József, s arra kérte az ügyvédet, hogy a birtokot irassa át az apósa, Gál nevére. Az ügyvéd abban a hitben, hogy az igazi Rádi Józseffel van dolga, megindította az átiratási eljárást és csakhamar az öreg Gál nevével a birtok.

A múlt év augusztusában egy napon azonban váratlanul hazajött az igazi Rádi s amikor

Sormáson értesült a történetéről, a csalásért bünvádi feljelentést tett az apósa ellen. Gált a nagykanizsai kir. törvényszék el is ítélte félvéi börtönre.

Az ítélet után Rádi eltűnt Sormásról. Gálék azt híresztelték, hogy táviró-munkára ment Orsova vidékére, de Miszlav nagykanizsai csendőrmesternek gyanus volt a hírtelen eltűnés, büntnyre gondolt és titokban kutatni kezdett Rádi után. Egészen a múlt héti eredménytelenségig mozgott. A múlt héten az őrmester kihallgatta Rádi kisfiát s ez bevallotta, hogy egy augusztusi estén az öreg Gál összeveszett Rádival s amikor Rádi leküzdte és elaludt, az alvó embert baltával agyonverte és egy lepedőben Gálnéval együtt lecipelték a ház alatti pincébe, ahol a holttestet elásták. A csendőrök most vasárnap felásták a pince alját és ott meg is találták Rádi holttestét. Gál konokul tagadja a gyilkosságot, ennek dacára úgy őt, mint a feleségét, valamint az időközben Pestre költözött Rádinét letartóztatták és bekisérték a nagykanizsai kir. ügyészség börtönébe.

HIREK.

Bucus.

Elváltunk idejében, szép tavasi estén, Mikor hozzád, édesanyám, ily szavakkal esdém: „Engedd anyám, édes anyám, hadd szeressek forrón, Szép szerelmem kis szívvel szívem özsofzorforón.”

Oh de te csak néma voltál, mint a szobor, hideg, S mikor szemem könybe labadt, kérdezted: hát mi lelt? És amikor bucsu nélkül, szótlanul elmentem, Sirva tértem kedvesemhez, megtört volt a lelkem.

Te meg álltál némán, szólan s átkot szórtál fejém, Oh ezen est fájdalmas béd éltem borus egén; Hej, de tudom megsírártál sok álmatlan éjen, Magányodban el-elnézted csillagom az égen.

És amikor egy-egy csillag eltűnt ott az égen, Fájón, megadással kérted: letűnt-e már éltém? S amíg te bus magányodban szomorkodva éltél, Mikor engem boldogtalan életének vétél:

Csendes, meghiűt társaságban mult el sok-sok évem, Fáradalmim kipihenni e kis körbe tértem; Mult az idő, sebem gyógyult s feledétem a multam, E társaság volt szívemnek enyhét hozó balzsam.

Igy mullott el ifjúságom, szomoruan, csendben, A sors s idő meggyógyította egykor beteg lelkem, S most, mikor már közeledik bus éltém határa, Egy vigasztal: látni fogjuk egymást nem sokára!

LÁZÁR ALAJOS.

Csuf pocsetában lubickol

és szitkozódik mostanában a városi ember. Valamivel odább, a falvak népe pedig boldog örömmel áll az eszterháj alatt és megduzzadó, felrészgülő reménységgel szemléli a bőséggel hulldögáló, langyos tavasi eső csorgását. Nekik remény, áldás, bőség ez a vigan ömlő tavasi eső, ami csak bosszúság, kellemetlen rossz idő a városi embernek. Vasárnap délután kimentelénül elmosta a kirándulásokat az eső s azóta nincs nap, hogy meg ne nyilnának az ég áldást hullajtó csatornái. És ez a derék, jó városi nép csakhogy nem sirni tudna, amiért otthon, vagy a kávéházban, avagy esetleg valamelyik vendéglőben kell a szabad idejét agyoncsapni. Azok a jószágos, puha nagy felhők azonban nem törődnek a városi ember kicsinyes siránkozásával. Ők hullatják bőséggel a meleg, áldást jelentő tavasi esőt, mert fü, fa, virág, erdő, mező s a bevettett táblák zsenge vetése vigan issza az esőt. Hallgasson el a városi ember szitkozódása, derüljön ki bosszus arca, mert lehet, az aszfaltmezőkön semmi jót nem jelent a májusi eső, de a kenyer megis csak onnan jön, a manggal bevettett, esőt szomjazó mezőkről...

— **Eljegyzés.** Pollák Emil, az Alsólendvai Takarékpénztár igazgatója eljegyezte Politzer Emyt Zalazentgróton.

— **Esküvő.** Raffensperger József, herceg Esterházy Miklós alsólendvai uradalmának intézője, tegnap tartotta esküvőjét Kunszentmártonban Balga Ilonka urleánnyal.

— **Halálozás.** Koller István alsórajki föld-birtokos, Zalavármegye gazdasági életének egyik legszármotvebb, legajtiásabb munkása, május hó 11-én 64 éves korában elhunyt. Koller előkelő pozícióit töltött be a megyei közelében s ezért halálának híre széles körökben öszinte, nagy részvétet keltett.

— **A főjegyző szabadság.** Grassanovits Ottó, városunk főjegyzője, f. hó 11-én háromheti szabadságra városunkból elutazott. Távollétében Bodó István aljegyző helyettesíti.

— **A megyei választmány új tagjai az alsólendvai járásból.** A hétfői megyegyűlés a megyei állandó választmány új tagjait az alsólendvai kerületből Fuss F. Nándort, Isoó Ferencet, dr. Laubhaimer Oskárt és dr. Nábrácsky Hámós Bélát, a baksai kerületből pedig Szabó Dömét és Balcz Aladárt választotta meg. Az ellenzék jelöltje az alsólendvai kerületből dr. Józsa Fábiant, Strausz Flóriánt és Tóth Sándort, a baksai kerületből Persay Gyula és Zarka Károly voltak.

— **A megyéspüspök bérmautja.** Mint tudvalevő, a jövő hónapban bérmales lesz Alsólendván. Mielőtt Alsólendván bérmales a megyéspüspök, több járásunkbeli plébániában fogja a bérmales szentségét kiosztani. Gróf Mik és Janos megyéspüspök tegnap, szombaton kezdte meg bérmales utját a muraszombati járásban. Egészen május 24-éig a muraszombati járási plébániákban bérmales a főpásztor s 25-én jön át a mi járásunkba, hol egészen június 18-áig marad. A főpásztor alatt az idő alatt, míg az alsólendvai járásban bérmales, gróf Zichy Ágost v. b. t. f. vendége lesz s a belatinci kastélyban fog lakni, honnan reggelint autómobilján fog a bérmales színhelyére menni. A püspök fogadtatására minden egyes plébánia erősen készülődik. Alsólendván a hivatalos fogadtatás részletei még nincsenek ugyan megállapítva, de több mint bizonyos, hogy június 5-én a Belatine felől érkező püspököt az ernyőgyár mellett diszkapu várja, mely előtt az érkezőkor üdvözlőni fogják ugy a papság, mint a város képviselői.

— **Városi képviselő választása lesz holnap.** Holnap, hétfőn választás lesz a város-házán. Hétfő városi képviselőnek a hatéves mandátuma most járt le s ezekre a helyekre új választást tűzött ki a fősolgabíró. A választás a város-házán reggel 9 órakor kezdődik s délután 4 óráig tart. Szavazhat mindenki, aki községi adót fizet. A következő képviselő mandátuma kerül választás alá: Dr. Józsa Fábiant, Koutnyek Ferenc, dr. Filkor Márton, Kósa Vendel, Toplak János, K. Hájós Mihály (meghalt), sípeki Balás Béla (elköltözött).

— **Szabadság.** Lázár Győző, állam-sunk főnöke, csütörtökön két heti szabadságra elutazott.

— **Nem mond le az alispán.** Több megyei lap azt a hírt röptette világgá, hogy Arvay Lajos alispán nyugalomba vonul s lemond állásáról. E hírel szemben illetékes helyről azt jelentik, hogy Arvay alispán teljes munkarövel, lankadatlan buzgalommal vezeti a vármegye ügyeit s eszeágában sincs, hogy állásáról lemondjon.

— **Az izr. négyelet közgyűlése.** Vasárnap délután tartotta meg csekély érdeklődés mellett évi rendes közgyűlést a helybeli izr. négyelet. A közgyűlés egyhangulag elfogadta a titkári és pénztárosi jelentéseket s a megjelenékből csupán a tisztújítás váltott ki nagyobb érdeklődést. A tisztikar kivétel nélkül a régiékből került ki. Elnök lett dr. Wollák Adolfné, alelnök dr. Brünner Józsefné, pénztáros Szántó Zsigmondné, gondnok dr. Rudolf Antalné, titkár Brünner Béláné. A választmányba a következőket választották be: Horváth Károlyné, Schwarc Arnoldné, Brünner Samuné, Arnstein Benőné, Freyer Lipótné, Pollák Józsefné, dr. Preiss Mórné, Marton Kálmánné, Klein Dávidné, dr. Politzer Lázárné, Schwarc Mórné és Schwarc Samuné. Póttagok lettek: Eppinger Samuné és Hrnfeld Dávidné. Számvizsgálók: Sándor Béláné, Blau Henriké és Maschanker Henriké.

— **Ragalys állatbetegségek a közelben.** Herteleny Ferenc földbirtokosnak a városunk közelében levő korongi és magitajori uradalmában a száj- és körfőfájás, petesházai uradalmában pedig a lépene fellépett. A hatóság a szükséges óvintézkedéseket azonnal foganatosította.

Előnyös

butorvásárlást ajánl
Székely Vilmos

:: butortejepe ::

(volt Fialovits-féle üzlet)

Nagykanizsa, Főut 8. sz.
(Bazár-épület.) 52-7

Nagy választék: háló, ebédlő, szalon
**uri szobákban, vas- és rézbutorok-
ban, saját készítményű angol bőr- és
bárminemű kárpitos munkákban.**

Modern hálószobák toilettel

400 koronától feljebb!

A n. é. közönség szíves pártfogását kéri

SZÉKELY VILMOS
Nagykanizsa.

1568/1914. tkvi szám.

Ujabb

árverési hirdetmény kivonata.

A magy. kir. államkincstár végrehajtatonak Kovács Károly és neje Iván Teréz végrehajtást szennedők ellen indított végrehajtási ügyében a telegkönyvi hatóság az újabb árverést 85 kor. 50 fillér tőkekövetelés s jár. behajtása végett az alsólendvai kir. járásbírósg területén levő, Völgyifalu községben fekvő s a völgyifalui 102. számú tjkvben 1. sor 483. hrsz. alatt foglalt tamáskerti szőlő és rétből Kovács Károly és Iván Teréz B. 19. és 20. alatti szerint illető jutalékára 1016 kor.; a 290. sz. tjkvben 1. sor 806. hrsz. alatt felvett és 1100 korona szőlőfelújítási kölcsönnel terhelt csepühegyi szőlőjükre 416 kor. kikiáltási árban elrendelte.

Az árverést Völgyifalu községhezánál

1914. május hó 28-án délelőtt 9 órakor

fogják megtartani.

Az árverés alá eső ingatlan jutalékokat a kikiáltási ár $\frac{2}{3}$ -án alul eladatni nem lehet.

Árverezni szándékozók tartoznak az ingatlanok becsárának 10% -át készpénzben vagy az 1881. IX. t.-c. 42. §-ában jelzett árfolyammal számított és az 1881. nov. 1-én 3333. sz. a. kelt ig. miniszteri rendelet 8. §-ában kijelölt óvadék-képes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni, vagy az 1881. LX. t.-c. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a birtokosnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

A kir. jbróság tkvi hatósága.

Alsólendván, 1914. április 20.

Szabó s. k., kir. aljárásbíró.

Vizsgalpok

(magyar, német és egyvonalas)

finom fehér papirra nyomva, százkantint

1 korona 40 fillérért kaphatók

Balkányi Ernőnél, Alsólendva

Gyönyörű bérmaruhák

érkeztek **WORTMAN BENŐ** divatáru-

házába, Alsólendván.

Szíves tudomásul!

Tisztelettel értesitem a t. hölgyközön-
séget, hogy lakásomat a Bäder-féle
házból

a Városház-utcai Vlay István-
féle házba

helyeztem át. — A n. é. közönség párt-
fogását továbbra is kérem, teljes tisztelettel

DOÓR IRÉN divatárusnő

Alsólendván.

VASUTI MENETREND

május—októberi (nyári) ki-
adása megjelent. — Minden
utazó embernek nélkülözhet-
len! — Ara 50 fillér.

Kapható Balkányi Ernő könyvke-
reskedésében Alsólendván.

Szőlősgazdák, gyümölcsster- melők és állattenyésztők figyelmébe!

A „KAMARA” Gazdák Szövetkezetének (Budapest, Akácia-utca 4.) sikerült megszereznie a világhírű Mac Dougal Bros, Ltd., Manchester (Angolország) mezőgazda-sági vegyeszeti gyár készítményeinek elárutási jogát Magyarországon területére.

Ez az egyetlen gyár, amely egészen méregmentes és mégis feltétlenül biztos hatású védekező, illetve per-metező szereket készít.

Nevezett gyárnak egyik korszakalkotó találmánya a szőlőtermelés terén

szőlőmoly (Cochilis ambigua)

ellen való biztos védekezés módjának feltalálása.

A szőlő ezen legnagyobb ellenségét a

„KATAKILLA”

nevű szerrel írhatja ki. A „Katakilla” por arzén-, réz- és nikotinmentes. Teljes biztossággal elpusztítja a szőlőmolyt, vertétüket, levéltetveket, aphisokat, hernyókat, atkákat stb. anélkül, hogy a növénynek ártana. Alkalmazása a lehető legegyszerűbb. Hűdég vízzel keverve, használatra kész.

E csodás szernek kilója, amely 250 liter permetezőzt ad, 4 korona 50 fillér.

A Mac Dougal Bros. Ltd. egy másik szere a „POL MAC” egy méregmentes állatmosópor, amely hűdég vízben oldva, használatra kész és az összes a juhokon, kecskéken, marhákon, lovakon, kutyákon stb. előforduló élősköket, mint a rühöket, tarlósmórt, tetveket, kullancsokat, bolhákat stb. azonnal elpusztítja.

Egy kilo mosópor ára, amely 110 liter oldatot ad, 3 korona 60 fillér.

Fenti szereket a mérvadó tudományos és hiva-talos közegek kipróbálták és melegen ajánlották.

Bővebb felvilágosítással szolgál és kivanatra kime-riő ismertetést küld

TOPLAK JÁNOS, ALSÓLENDVA

a „Katakilla” és „Pol Mac” egyedárutója.

Célszerű bérmaajándékok!

Bérmaajándéknak legalkalmasabb
**zsebórák, láncok, arany és ezüst ékszerek,
China-ezüst disztárgyak, evőeszközök stb.**

legnagyobb választékban, jutányos áron kaphatók

Mayer Ödön órás és ékszerésznél

ALSÓLENDVA, Főutca.

Nagy raktár fali- és álló-órákban, valamint látszerészeti cikkek-ben, időmérőkben stb. Javítások szakszerűen végeztenek!

Nagy választék jó minőségű és izléses butorokban.

Teljes lakberendezések!

OLCSÓ ÁRAK! 52-5

Előzékeny pontos kiszolgálás.

Somogyi Ede

kárpitos butorraktára

Nagykanizsa, Városház-palota.

Saját készítményű ANGOL BÓRBUTOROK.

Függönyök. Szőnyegek.

Iparművészeti tárgyak.

SAJÁT ASZTALOSMŰHELY!

